

La caverna confusa

«Ells voldrien una societat fracturada violentament entre independentistes i no independentistes, però aquesta no existeix»

"El universo sobre mi", cantava Amaral. I el cas és que n'hi ha que consideren precisament això: que l'univers gira al seu voltant. En lògica conseqüència, quan ells tenen un problema hi impliquen la resta. Curiosament, els qui més s'hi posen són alguns que durant dècades van estar maldant i repetint que "no es pot confondre un partit amb tot un país!". Ho deien, és clar, per la CiU de Jordi Pujol. Ara, però, confonen les divisions i el cataclisme que viu per exemple el PSC amb una fractura del país que ningú que volti en metro o en bus no detecta pel carrer. Que alguns voldrien que aquesta fractura es donés? Evident. Mirin n'Aznar, que ho diu amb totes les lletres. Però en aquest cas, a la confusió d'una part amb el tot hi sumen la de desitjos amb realitats.

"Si no ets independentista et diuen mal català!". Aquesta és una altra proclama dels apòstols del cataclisme. Vénen a dir-nos que el sobiranisme s'ha destapat i que actua com a força opressora del pensament que li és alternatiu. I jo, sempre que em deixen anar aquesta consigna a estudis de ràdio o a platós de televisió (que últimament passa força i denota que el senyor que els passa els argumentaris és insistent), responc el mateix: "Si em mostres un sol tall de veu o fragment de vídeo on algú hagi dit això, et dono un premi". Zero euros, que m'hi gastaré, ja ho saben. Perquè segueixen confonent (interessadament) desitjos amb realitats. Ells voldrien una societat fracturada violentament entre independentistes i no independentistes, però aquesta no existeix. Entre d'altres coses perquè la principal bandera del sobiranisme ara passa per una cosa tan poc radical i violenta com la reivindicació del dret a votar. I això, a Catalunya, lluny d'enfrontar obté un consens que totes les enquestes i les últimes eleccions demostren transversal i amplíssim.

Però, així, confonent la fractura dels propis esquemes amb la del país i buscant separatistes violents on no existeixen, n'hi ha que com l'escriptor Javier Cercas et diuen que anem al "cataclisme" i que també hi ha "caverna catalana". Pregunta: cataclisme per votar? I addenda: "caverna catalana"?... Per dir que aquí fem el mateix i afrontem el debat en els mateixos termes que ho fan mitjans espanyols, per exemple? Això segon, certament, és molt típic dels últims temps en boca dels profetes de l'apocalipsi: ganes d'equiparar allò que es diu i es fa des de Madrid amb allò que es diu i es fa des de Barcelona. Solució (d'ells)? "Deixem-ho aquí perquè això ha arribat massa lluny i ningú no vol dialogar". I diuen que no volen comparar. Imaginin què dirien si ho fessin!

Però passa que aquí no hi ha una "caverna catalana". Això si no és que s'aplica aquest concepte a uns mitjans que no callen un sentiment creixent que fa un temps es ridiculitzava i molts menystenien condescendentment per *freak* i que ara, ai las!, es detecta com a majoritari. I se n'informa, ves quina cosa! I fa nosa. La mateixa que genera una majoria de ciutadans de Catalunya, amplíssima, transversal i pacífica, que està pel dret a decidir i que bàsicament vol trencar amb una cosa: la tradició de jaure i assumir sense més una relació Catalunya-Espanya que ja fins i tot partits espanyols diuen entendre que no és sostenible. A aquests Cercas els descriu com a "il·luminats", "idealistes sentimentals" i "mal informats". Pobrets. Sí? "Tot és molt confús", diran els apocalíptics. I seguiran desitjant que l'univers giri sobre ells. Però la seva confusió (aguda) no és la de la resta.